

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/112/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115206884
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1115206884.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Ľuboša Sádovského v právnej veci žalobcu: M. R. V., T., W. XX. XX. XXXX, F. Q. G.. Č.. XX, V., T. I.. F. H.-X, zastúpený advokátom: Mgr. Branislav Granec, Kováčska ul. č. 28, Košice, IČO: 42 248 434, proti žalovanému: Ústav pamäti národa, IČO: 37 977 997, Miletičova ul. č. 19, P. O. BOX 29, Bratislava, o ochranu osobnosti, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 08. novembra 2016, č. k. 6C/40/2015 - 633, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom určil, že žalobca je neoprávnene evidovaný v registračnom protokole agentúrnych a operatívnych zväzkov bývalej Štátnej bezpečnosti vedených pre Krajskú správu zboru národnej bezpečnosti - Správa ŠtB Košice v kategóriách „kandidát tajnej spolupráce“ a „dôverník“, pod registračným číslom XXXXX a žalovanému uložil povinnosť zdržať sa sprístupnenia a zverejnenia údajov o neoprávnene evidovaní žalobcu v registračnom protokole agentúrnych a operatívnych zväzkov bývalej Štátnej bezpečnosti vedených pre Krajskú správu Zboru národnej bezpečnosti - Správa ŠtB Košice v kategóriách "kandidát tajnej spolupráce" a "dôverník" pod registračným číslom XXXXX, tlačou, prostredníctvom elektronických médií a na internetovej stránke www.upn.gov.sk <<http://www.upn.gov.sk>> a zároveň povinnosť uviesť výrok rozsudku na svojej internetovej stránke www.upn.gov.sk <<http://www.upn.gov.sk>>, do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 11, § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 písm. a), § 19 ods. 1, § 27 ods. 1 zák. č. 553/2002 Z. z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu 1939 - 1989 a o založení Ústavu pamäti národa a o doplnení niektorých zákonov (zákon o pamäti národa), § 74 zák. č. 333/1991 Zb. o Federálnom policajnom zbore a Zbore hradnej polície, § 78 ods. 7 zák. č. 171/1933 Z. z. o Policajnom zbore a vecne tým, že mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že v prípade dôverníkov sa nevyžadoval viazací akt k spolupráci s ŠtB, keď takáto dotknutá osoba nemusela o svojej evidencii ani vedieť, tak ako to je aj v prípade žalobcu, nakoľko pri založení spisu postačoval len súhlas nadriadeného ŠtB s tým, že osoba dôverníka plnila len čiastkové informačné úlohy, a preto tu nevzniká rozpor medzi tvrdením žalobcu "témou ich stretnutí boli cirkevné záležitosti, tieto stretnutia boli krátke". Poukázal na skutočnosť, že žalobca nemal vedomosť o tom, že Š. F. ho zapísal do zväzkov ŠtB, zistil to až po ich zverejnení žalovaným, pričom žalobca nepopieral, že sa stretával so Š. F. a mal vedomosť, že je príslušníkom ŠtB, ale nikdy nepodpísal spoluprácu s ŠtB ani neposkytoval hlásenia s tým, že nie je sporným, že žalobca v rozhodnom období pôsobil ako katolícky kňaz, ktorý bol presvedčený o svojom poslaní a odvážne i napriek novej perzekúcii bol aktívny nielen v oblasti teologickej ale aj v reálnom živote a bol tak osobou, ktorá bola pre totalitný režim neprijateľnou a bolo potrebné mať o osobe žalobcu a jeho práci informácie. Uviedol, že žalobca nevyhľadával stretnutia s príslušníkmi

ŠtB, ale nemohol im zabrániť, aby ho kontaktovali, keď skutočnosť, že Š. F.Ň. bol pracovníkom ŠtB v rozhodnom období bola preukázaná predložením personálneho spisu, nakoľko sa však spis žalobcu nezachoval, nemožno posúdiť aké záznamy v ňom Š. F. prípadne iní pracovníci ŠtB uviedli, ako hodnotili osobu žalobcu. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že ak by aj ustálil, že evidencia žalobcu ako KTS a následne dôverníka bola vytvorená v súlade s dobovým právnym poriadkom, je potrebné prihliadnuť na účel zákona o pamäti národa, ktorého úlohou je zverejnenie údajov o vykonávateľoch prenasledovania osôb prostredníctvom tajných represívnych zložiek totalitného režimu a nie zverejňovanie údajov o osobách, ktoré boli postihnuté už fakticky tým, že bez svojho súhlasu boli evidované v tejto evidencii, keď bez takéhoto jasného odlíšenia osoby žalobcu, ktorá nikdy nebola spolupracovníkom ŠtB, je zverejnenie osoby žalobcu v evidencii osôb, ktorých sa edičná činnosť v rámci zákona týkala, keďže nebolo v konaní preukázané, že žalobca podpísal spoluprácu s ŠtB, príp. poskytoval hlásenia, prekračuje rámec zákonnej licencie z hľadiska rámca a obsahu predmetného zákona, jeho účelu a je spôsobilá zasiahnuť do chránených osobnostných práv žalobcu, a preto na základe vykonaného dokazovania a s ohľadom na ciele právnej úpravy ochrany osobnosti, ktorej prvoradou požiadavkou je chrániť osobnosť fyzickej osoby pred zásahmi, i s ohľadom na to, že sa nevyžaduje ani vyvolanie následkov neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti, dospel k záveru, že žalobca je neoprávnené evidovaný v registračnom protokole agentúrnych a operatívnych zväzkov bývalej Štátnej bezpečnosti. Uviedol, že s porušením práv vyplývajúcich z ochrany osobnosti je spojený vznik viacerých nárokov dotknutej osoby, keď ide o právne prostriedky, ktoré v procesnoprávnej sfére nadobúdajú podobu občianskoprávných žalôb, predmetom ktorých je najmä upustenie od neoprávnených zásahov, odstránenie nepriaznivých následkov neoprávnených zásahov a poskytnutie primeraného zadosťučinenia vo forme morálnej alebo materiálnej a nakoľko neoprávnený zásah do ochrany osobnosti žalobcu naďalej trvá, posúdil ako dôvodnú aj žalobu žalobcu v časti uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa ďalšieho zverejňovania predmetnej informácie. K námietke nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného uviedol, že prihliadol aj na vývoj právnych záverov všeobecných súdov v analogických veciach, ktoré sú protichodné (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo 83/2010, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co 495/2013), a nakoľko ku dňu rozhodnutia nedošlo k ustáleniu rozdielnej judikatúry na úrovni najvyššej súdnej inštancie, nepovažoval predložené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co 495/2013 za rozhodnutie, ktoré sporné otázky vyriešilo a je potrebné z neho pri rozhodovaní vychádzať, keďže nie je rozhodnutím najvyššej súdnej inštancie a za zásadné považoval rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 83/2010 zo dňa 31. 05. 2011, z ktorého jednoznačne vyplýva pasívna vecná legitímácia žalovaného v konaní. Uviedol, že evidencia o osobe žalobcu v materiáloch ŠtB bola spôsobilá zasiahnuť do jeho osobnostných práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy, keď podľa ustálenej judikatúry je už samotná neoprávnená evidencia fyzickej osoby v materiáloch bývalej Štátnej bezpečnosti neoprávneným zásahom (podľa § 13 Občianskeho zákonníka) objektívne spôsobilým privodiť ujmu na osobnostných právach dotknutej osoby (R 38/1996) s tým, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo pri činnosti, ktorá bola žalovanému uložená zákonom č. 553/2002 Z. z., a preto je nesporné, že k zásahu došlo činnosťou žalovaného, i keď na základe zákona. Poukázal na skutočnosť, že žalobca po skončení Teologickej fakulty v Bratislave od roku 1979 pôsobil ako katolícky kňaz, keď v rokoch 1979 - 1990 pôsobil vo viacerých farnostiach U. V. - R., U. L., U. Y., U. F., U. T. E. U. Š. H. s tým, že počas uvedeného obdobia prišiel do kontaktu s pracovníkmi ŠtB, pričom asi v roku 1983 - 1985 sa stretol so Š. F., príslušníkom ŠtB a témou ich stretnutí boli cirkevné záležitosti, avšak nemal vedomosť o tom, že Š. F. ho zapísal do zväzkov ŠtB, zistil to až po ich zverejnení žalovaným. Uviedol, že žalobca v roku 1985 odcestoval do USA na základe pozvania príbuzných, pričom nepriamym dôsledkom zverejnenia údajov o jeho osobe na stránke žalovaného bolo jeho odvolanie z funkcie biskupského vikára U. F., do ktorej bol menovaný po revolúcii v roku 1989. Poukázal na skutočnosť, že osoba žalobcu bola evidovaná v registračných protokoloch bývalej ŠtB od 25. 01. 1985 ako spis KTS pod registračným číslom XXXXX, krycie meno R., spis zaevidovalo oddelenie ŠtB Prešov, pričom dňom 23. 07. 1987 bol spis prevedený z KTS na dôverníka a následne bol dňa 08. 12. 1989 zničený s tým, že osoba žalobcu prechádza zväzkom registračné číslo XXXX, krycie meno Z. - X, časť zväzku Č.. X, druh zväzku I., na L.. XXXa, pod poradovým číslom XXX, kde je označená písomnosť ". I. H. R.-T. V. I.-XXXXX/XX, písomnosť na L.. XXX-XXX E. na L. XXX T. T. Č.. R. G. ". R., H. W. ".. XX. XXXX", T.H. na L.. XX, XXX-XXX, ďalej osoba žalobcu prechádza zväzkom (správne zväzkom, pozn. odvolacieho súdu) registračné číslo XXXX, krycie meno Z., Č. A. Č.. X, H. A. I., na L.. XX, T. T. Č. XXX, V. R. I. písomnosť E. T. S. V. U. G., I.-XXXX/XX, T.L. na L.. XXX-XXX. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia

poukázal na internetovú stránku žalovaného www.upn.gov.sk <<http://www.upn.gov.sk>>, na ktorej v časti Registračné protokoly agentúrnych a operatívnych zväzkov ŠtB uvádza: "Pred vstupom do registračných protokolov zdôrazňujeme, že osobou evidovanou ako spolupracovník ŠtB je osoba, ku ktorej bol kedykoľvek v období od 25. februára 1948 do 31. decembra 1989 Štátnou bezpečnosťou evidovaný zväzok v kategóriách rezident, agent, informátor, držiteľ prepožičaného bytu alebo držiteľ konšpiračného bytu. Zväzky vedených osôb sú v protokoloch označené značkami: R - zväzok rezidenta, I - zväzok informátora, A (tiež TS, Ag) - zväzok agenta, tiež agentúrny zväzok KB - zväzok konšpiračného bytu PB - zväzok držiteľa prepožičaného bytu. Tieto osoby boli spolupracovníkmi ŠtB!!! Zväzky osôb, ktoré neboli vedomými spolupracovníkmi, alebo boli priamo obeťami a objektmi o ktoré sa zaujímala ŠtB sú v protokoloch označené značkami: PO - spis preverovanej osoby, SZ alebo S - signálny zväzok, NO - spis nepriateľskej osoby D - spis dôverníka, KTS - spis kandidáta tajnej spolupráce KA - zväzok kandidáta na agenta, KI - zväzok kandidáta na informátora Tieto osoby neboli spolupracovníkmi ŠtB!!! Uviedol, že z personálneho spisu Š. F., bývalého zamestnanca služieb ministerstva vnútra, zistil, že do pracovného pomeru bol prijatý dňa 03. 09. 1965 a pracovný pomer skončil dňa 21. 07. 1990, pričom od 01. 09. 1979 pôsobil na ŠtB OS ZNB v Prešove, keď žalobca vydal dňa 04. 06. 1990 pre Š. F. dobrozdanie, v ktorom uviedol "T. Š. F. poznám od roku 1983. Prvý krát som sa s ním stretol ako Prešovský kaplán, kde za mnou prišiel a predstavil sa ako príslušník ŠtB" s tým, že Š. F. vydal pre žalobcu dňa 22. 06. 1999 čestné vyhlásenie v ktorom uviedol ". R. V., C.-V.Z. V. sa k spolupráci s touto službou nezaviazal, ani v tejto súvislosti nič nepodpísal a menovaný bol zaevidovaný ako spolupracovník kategórie "Dôverník" pod krycím menom ". na základe platných predpisov Federálneho ministerstva vnútra ČSSR bez toho, aby o tom vedel, t. j. zaevidovaný bol fingovane, a to s cieľom odvrátiť pozornosť od jeho značných náboženských aktivít a ciest na západ, ktoré v tom čase boli pre štát nežiaduce." Poukázal na výpoveď L. Y. R. L., zamestnanca žalovaného na pojednávaní dňa 20. 09. 2016, v ktorej uviedol, že na plnenie svojich úloh využívala ŠtB kontra spolupracovníkov - tajní spolupracovníci: agent, rezident, držiteľ prepožičaného bytu a dôverníci - najnižšia forma spolupráce, keď kandidát tajnej KTS bol osobou, ktorá bola preverovaná za účelom budúcej spolupráce, u KTS prebiehali 3 úrovne previerok: 1 administratívna, 2. kontrarozviedna (agentúrna), 3. osobný kontakt medzi KTS a príslušníkom ŠtB, pričom v prípade osobného kontaktu KTS mal vedomosť, že sa stretáva s príslušníkom ŠtB príp. MV, ale nemohol mu príslušník ŠtB dôvod konkrétneho stretnutia povedať, pričom KTS bol preverovaný aj z hľadiska fyzického, psychického hľadiska, a to aj z hľadiska špeciálneho - schopnosť plniť úlohy v nepriateľskom území, previerka nemala časové ohraničenie a ak bol KTS prijateľný, tak išiel viazací návrh ako tajného spolupracovníka ŠtB, ak KTS neprešiel, tak jeho zväzok sa archivoval alebo sa previedol na iný druh zväzku (napríklad, do spisu preverovaná osoba alebo do spisu dôverníka, v prípade ďalšej potreby s KTS mohol byť prevedený na kategóriu dôverník, čo bola najnižšia forma spolupráce, kde pri založení spisu postačoval len súhlas nadriadeného ŠtB a konkrétna osoba nemusela mať vedomosť, že je v kontakte s ŠtB ani nemali vedomosť, že na ich osobu bol vedený spis, dôverník nemohol poznať zámery a metódy ŠtB a z jej pohľadu plnil len čiastkové úlohy previerkového, informačného charakteru pre ŠtB). Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej poukázal na výpoveď tohto svedka, ktorý uviedol, že rovnako bolo možné v nejakom štádiu spis uzavrieť a to z rôznych dôvodov, stretnutia prebiehali nepravidelne, podľa operatívnej situácie, obsahom spisu boli informácie jeho zamestnania rod. príslušníkov, počtu a obsahu stretávania sa, previerkové hodnotenia, pričom dôverník podával informácie ústne s tým, že príslušníci ŠtB sa nikdy dôverníkovi nepredstavovali pod nejakou legendou, nezakrývali pre koho pracujú, keď spolupráca na báze dôverníka bola dobrovoľná, i keď s pohľadu dôverníka mohla byť vynútenou, pričom konkrétny príslušník ŠtB, vyhotovil záznam z toho stretnutia, v ktorom príslušník ŠtB opísal priebeh stretnutia, zmysel, osobu dôverníka prípadne osoby, ktoré sa vyskytovali s tým, že v prípade založenia spisu tajného spolupracovníka bolo potrebné schválenie 3 stupňov ŠtB a v prípade dôverníka iba 1 nadriadený, z čoho vyplýva, že úlohou dôverníka bolo plniť čiastkové úlohy, pričom objektový zväzok bol vedený na úrad, objekt prípadne nejaké problematika, avšak medzi objektovým zväzkom a spisom dôverníka nebola súvislosť, nakoľko dôverník bola kategória spolupráce a objektový zväzok bola forma rozpracovania niečoho. Uviedol, že informácie od dôverníka mohli byť zaradované do objektového zväzku aj do rozpracovania osoby, reálnu evidenciu operatívneho protokolu, dôverníka, mala na starosti štatisticko-evidenčná časť ŠtB, nie priamo operatíva a potom, čo bol spis dôverníka vytvorený príslušník do vkladal spisu (doslovná citácia z napadnutého rozsudku), založenie a archivácia mala na starosti štatisticko-evidenčná súčasť, a tento spis až do archivácie bol na operatíve, pričom po ukončení spisu sa vykonali potrebné úkony, spis sa buď archivoval alebo skartoval. Výrok, ktorým rozhodol o trovách konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p. a vecne úspechom žalobcu v konaní, ktorému proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že napadnutý rozsudok je vnútorne rozporný a nepreskúmateľný, čo zakladá odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ako i z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo zakladá odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p., a napokon z dôvodu, že súd prvej inštancie rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia ustanovení zákon č. 553/2002 Z. z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu 1939 - 1989 a o založení Ústavu pamäti národa a o doplnení niektorých zákonov (zákon o pamäti národa), čo zakladá odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. Namietol, že protiprávne do práv žalobcu nezasiahol s tým, že súd prvej inštancie zamieňa zásahy a nevysvetľuje ich protiprávnosť, nakoľko neustálil, v čom mal spočívať zásah do žalobcových práv, a teda či bol zásah spôsobený samotnou evidenciou žalobcu v registračných protokoloch, alebo bol zásah spôsobený zverejnením tejto evidencie na internetovej stránke žalobcu, keď najprv tvrdí, že neoprávnenosť spočíva v zverejnení evidencie na internetovej stránke žalobcu a neskôr uvádza, že neoprávnenosťou je už len samotný fakt vykonania tejto evidencie, pričom tieto vyjadrenia sú zmätočné, keďže v celom texte rozsudku súd prvej inštancie nedokázal ustáliť, v čom mala spočívať neoprávnenosť zásahu a akým jeho konaním k nej malo dôjsť. Poukázal na skutočnosť, že v tomto konaní je nutné striktno rozlišovať medzi evidovaním určitej osoby ako agenta ŠTB (vedenou zo strany ŠTB) a zverejnením takejto evidencie (realizovaným zo strany Ústav pamäti národa), avšak súd prvej inštancie vôbec nerozlišuje, či neoprávneným zásahom malo byť samotné zaevidovanie osoby bývalou ŠTB (za ktorú nemôže zodpovedať žalobca), alebo či neoprávneným zásahom bolo zverejnenie registračných protokolov na základe príkazu Zákona o pamäti národa, napriek tomu, že kľúčovou otázkou tohto sporu to, či vôbec mohol neoprávnené zasiahnuť do práv žalobcu a či je v tomto spore vôbec pasívne vecne legitimovaný, pričom súd prvej inštancie na žiadne z týchto otázok nedal riadnu odpoveď a k tým argumentom, ktoré boli preňho argumentačne nevyhovujúce, sa dostatočne nevyjadril a nevysporiadal sa s nimi. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že „žalovaný ako vlastník, prípadne správca dokumentov bývalých bezpečnostných zložiek, zodpovedá za zásah do osobnostných práv, ktorý je daný už samotnou neoprávnenou evidenciou fyzickej osoby v týchto materiáloch, a to aj keď túto skutočnosť nezavinil a ani zaviniť nemohol, a ku ktorému v takomto prípade dochádza aj v prípade plnenia povinnosti vyplývajúcej z § 19 zákona o pamäti národa“ uviedol, že z uvedeného vyplýva, že prvoinštančný súd jeho zodpovednosť odvodzuje z existencie danej evidencie, avšak tento názor nemá žiadne právne relevantný základ, nakoľko akúkoľvek zodpovednosť za vyhotovenie danej evidencie nesie skutočný právny nástupca ŠTB, ktorým je štát v zastúpení Ministerstva vnútra SR, keď jeho zodpovednosť môže byť daná jedine v súvislosti so zverejnením danej evidencie, avšak vtedy je nutné, aby toto zverejnenie sa uskutočnilo v rozpore s právnou úpravou, ktorou sa pri zverejňovaní musí riadiť, ale v tomto prípade k ničomu takému nedošlo, nakoľko súd prvej inštancie nezohľadňuje jedno zo základných východísk právneho štátu, a to že neoprávneným konaním nemôže byť konanie, ktoré zákon prikazuje, inými slovami, jeho neoprávneným zásahom môže byť len taký zásah, ktorý je uskutočnený v rozpore s úpravou Zákona o pamäti národa. Poukázal na skutočnosť, že registračný protokol bývalej ŠTB zverejnil v striktnom súlade so Zákom o pamäti národa (§ 19 ods. 1, § 26 ods. 3 Zákona o pamäti národa), ktorý mu ukladá povinnosť zverejniť všetky registračné protokoly, bez ohľadu na správnosť v nich obsiahnutých údajov, nakoľko nie je oprávnený do nich zasahovať, či zverejniť len niektoré registračné protokoly s tým, že tento postup dodržal a jeho konanie nemožno označiť za protiprávne, z čoho vyplýva, že súd prvej inštancie vychádza zo svojvoľného a nesprávneho výkladu účelu Zákona o pamäti národa, keďže účelom tohto zákona nie je „zverejnenie údajov o vykonávateľoch prenasledovania osôb a potláčania politických práv a slobôd prostredníctvom represívnych zložiek totalitného štátu“, ako to uviedol prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku. Uviedol, že Zákon o pamäti národa obsahuje príkaz zverejniť kompletne registračné protokoly, tak ako boli prevzaté, a teda bez akýchkoľvek zásahov s tým, že okrem osôb, ktoré s bývalým režimom vedome spolupracovali, registračné protokoly obsahujú aj iné osoby, ktoré boli zo strany režimu prenasledované a ktoré boli jeho obeťami, ako aj mená osôb, ktorých evidencia bola vytvorená v rozpore s vtedajšími predpismi, pričom tieto registračné protokoly sú evidenčná pomôcka ŠTB a obsahujú zaradom zaznamenané mená osôb, o ktoré sa ŠTB zaujímala, sú v nich vedľa seba chronologicky zapísané osoby prenasledované ŠTB, zneužívané ŠTB, ako aj osoby, ktoré s ŠTB spolupracovali, t. j. v týchto dokumentoch nájdete E. L., X. E. „. I.“, C. F., X. E. „. I.“, ako aj iné osoby, ktoré sú zas evidované ako spolupracovníci s ŠTB, pričom pri každej osobe je zároveň uvedená poznámka, o akú „kategóriu“ osoby ide a ak je osoba napr. označená písmenom „A“, ide o

evidenciu agenta, vedľa tohto človeka je zaevidovaná napr. osoba s označením „D“, čo je dôverník, čo je kategória, ktorá nespadá k spolupracovníkom ŠTB, nakoľko dôverník nemohol vedieť, že sa naňho vedie tajný spis. Uviedol, že registračné protokoly neobsahujú len mená spolupracovníkov a nie sú ani zoznamom „zaručených ŠTB-ákov“, ale sú to len evidenčné pomôcky, ktoré obsahujú chronologicky vedľa seba mená disidentov ako aj mená spolupracovníkov, avšak argumentácia súdu prvej inštancie túto skutočnosť nezohľadňovala, resp. ignorovala. Za absurdné označil žalovaný konštatovanie, že účelom Zákona o pamäti národa je zverejňovať len mená spolupracovníkov, nakoľko tento prikazuje zverejniť všetky registračné protokoly, a to ako s menami spolupracovníkov, tak aj s menami osôb, ktoré s ŠTB nespolupracovali. V súvislosti s konštatovaním súdu prvej inštancie o prekročení zákonnej licencie žalovaný uviedol, že tento názor je v rozpore so Zákonom o pamäti národa a odporuje základným zásadám právneho štátu, nakoľko ak mu Zákon o pamäti národa dáva licenciu na zverejnenie registračných protokolov v podobe, v akej sa zachovali, tak takáto licencia nemôže byť prekročená, keď Ústav pamäti národa reálne zverejní to, čo sa zachovalo s tým, že zákonná licencia by bola prekročená, ak by vyfabrikoval alebo pozmenil registračné protokoly alebo iné dokumenty ŠTB a až tie následne zverejnil, a nakoľko do dokumentov nezasiahol, nie je možné konštatovať, že zákonnú licenciu prekročil. Žalovaný v dôvodoch svojho odvolania ďalej uviedol, že ak by sa naozaj preukázalo, že žalobca je evidovaný neoprávnene, zodpovedným subjektom by bola ŠTB, za ktorú v súčasnosti zodpovedá štát v zastúpení Ministerstva vnútra SR. Poukázal na skutočnosť, že účelom zverejnenia je sprístupniť kompletne historické dokumenty tak, ako sa zachovali, a to bez akýchkoľvek zásahov z jeho strany, pričom účelom nie je preskúmanie registračných protokolov, ich úprava a následné zverejnenie mien 100 % - tných agentov, ale prosté zverejnenie kompletnej dokumentácie, ktorú ŠTB vyprodukovala, tak ako sa historicky vytvorili a zachovali a namietol, že súd prvej inštancie nezohľadnil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 06. 2016, sp. zn. 2Co/495/2013, v ktorom vyjadril jednoznačný záver o tom, že konanie, ktoré je plnením zákonnej povinnosti nemožno považovať za neoprávnené. Namietol, že z napadnutého rozsudku vôbec nie je zrejmé, prečo splnením a plnením zákonných povinností (bez akýchkoľvek excesov) mal byť spôsobilý zasiahnuť negatívnym spôsobom do osobnosti žalobcu, a preto v nadväznosti na neexistenciu jeho zodpovednosti za vykonanie evidencie sú závery rozsudku svojvoľné a nepreskúmateľné. Žalovaný ďalej poukázal na konštantnú judikatúru k neoprávnenosti zásahu, podľa ktorej zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený (NS SR, sp. zn. 3 Cdo 137/2008, ÚSČR, I. ÚS 15/1995, NS SR, sp. zn. 5 Cdo 274/2007, NS ČR, sp. zn. 28 Cdo 795/2002, NS SR, sp. zn. Cdo 3/94, NS SR, sp. zn. 5 Cdo 274/2007, NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2835/2011). Vykol súdu prvej inštancie, že svoj rozsudok založil práve na chybnnej interpretácii Zákona o pamäti národa a Občianskeho zákonníka, nakoľko nezohľadnil základné princípy právneho štátu, že ak právna norma raz niečo prikazuje a štátnemu orgánu to stanovuje ako povinnosť, nemôže byť toto konanie zároveň protiprávne, keďže ide o absurdnú konštrukciu, ktorá odporuje základnému ponímaniu právneho systému, ktorý vo svojej podstate nie je vnútorne rozporný (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.). Namietol nedostatok svojej vecnej pasívnej legitímácie v konaní, nakoľko nie je právne zodpovedný za konanie ŠTB a za nepochopiteľné označil konštatovanie prvoinštančného súdu, ktorý v súvislosti s pasívnou vecnou legitímáciou uviedol, že „skutočnosť, že žalovaný nie je právnym nástupcom ŠTB a že žalovaný neevidoval žalobcu v registračných protokoloch ŠTB, nie je pre posúdenie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného rozhodujúcou.“, nakoľko je neprípustné, aby jeho rozsiahlu argumentáciu ohľadom nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie súd prvej inštancie „vyriešil“ takýmto jednoduchým konštatovaním bez toho, aby na tak zásadné argumenty odpovedal, keď jeho pasívnu vecnú legitímáciu nemôže zakladať držba archívnych dokumentov ani ich zverejňovanie v súlade so Zákonom o pamäti národa, nakoľko držba zakladá nanajvyš to, že je správcom, akýmsi archivárom tohto kultúrneho dedičstva bez toho, aby do obsahu týchto dokumentov zasahoval, pričom povinnosť zverejňovania je zákonným príkazom pre štátny orgán, ktorý musí bez výhrad naplniť. Uviedol, že k evidovaniu žalobcu v materiáloch Štátnej bezpečnosti došlo zo strany bývalých federálnych štátnych orgánov, pričom podľa Ústavného zákona č. 542/1992 Zb. dňom 01. 01. 1993 zanikla ČSFR a jej nástupníckymi štátmi sa stala Slovenská republika a Česká republika, pričom týmto dňom zanikli aj štátne orgány ČSFR, jej ozbrojená a bezpečnostná zložka, rozpočtové a príspevkové organizácie napojené na štátny rozpočet a štátne organizácie v pôsobnosti ČSFR zriadené zákonom a nakoľko pôsobnosť ČSFR, ktorá jej bola zákonom zverená, prešla na nástupnícke štáty, tým prešla na Slovenskú republiku aj zodpovednosť za neoprávnené zásahy federálnych orgánov a zložiek, ktoré ku dňu 01. 01. 1993 zanikli, čím je daná pasívna legitímácia Slovenskej republiky vo vzťahu k takýmto nárokom, a preto bolo vecou nástupníckych štátov a teda aj Slovenskej republiky, či a ako bude legislatívne riešiť právne nástupníctvo jednotlivých federálnych inštitúcií, teda právne nástupníctvo federálnych orgánov, ktoré boli zodpovedné

za neoprávnený zásah spôsobený bývalou ŠTB, v danom prípade vyriešené nebolo, z dôvodu ktorého v situácii, keď je daná legitímácia štátu, ale nie je zjavné, ktorého štátneho orgánu sa vec týka, je potrebné, aby v zmysle § 104 ods. 2 O. s. p. súd vyzval ústredný orgán štátnej správy a to vládu SR na to, aby určila, ktorý štátny orgán bude štát v konaniach zastupovať a vzhľadom k tomu, že za pasívne legitimovanú možno v každom prípade považovať iba Slovenskú republiku, ktorú môže v konaní zastupovať konkrétny štátny orgán, nemožno ho považovať ako ústav za pasívne legitimovaný subjekt. (Krajský súd v Košiciach, 1C0/350/2005). Poukázal na skutočnosť, že on a ani žiaden jeho pracovník nevedol evidenciu žalobcu, keďže v tom čase ani neexistoval a je nutné považovať za absurdné, aby organizácia, ktorá má za cieľ skúmať, zhromažďovať, sprístupňovať a zverejňovať informácie o činnosti represívnych zložiek štátu v čase neslobody a takýmto spôsobom bojovať proti dedičstvu komunistického režimu súvisiaceho s potláčaním základných práv a slobôd, bola označená za právneho nástupcu práve tej organizácie, ktorá temné stránky komunistického režimu najviac zosobňuje. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa vôbec nezaoberal jeho dôslednou právnou argumentáciou, ktorá jednoznačne preukazovala právne nástupníctvo po bývalej ŠTB, a označovala v tomto smere aj zodpovednostný subjekt a poukázal na zákony upravujúce činnosť, štruktúru a riadenie Zboru národnej bezpečnosti (zákon č. 40/1974 Zb. o Zbore národnej bezpečnosti, § 8 ods. 4, § 9, § 10, § 51, § 59, zákon č. 128/1970 Zb. o vymedzení pôsobnosti Československej socialistickej republiky vo veciach vnútorného poriadku a bezpečnosti), a nakoľko zákonodarca osobitným spôsobom neupravil zodpovednosť za prípadné protiprávne konanie ŠTB práve z dôvodu, že táto bola a je jednoznačne stanovená zákonom - za takéto konanie nesie zodpovednosť štát zastúpený Ministerstvom spravodlivosti s tým, že spravovanie archívnych materiálov ŠTB nezakladá jeho pasívnu vecnú legitímáciu, nakoľko nie je právnym nástupcom bývalej ŠTB a jeho súčasnou úlohou je vykonávať správu a objektívne odborné hodnotenie archívnych dokumentov ŠTB z obdobia neslobody, avšak súd prvej inštancie túto skutočnosť vôbec nezohľadnil, keď založenie jeho pasívnej legitímácie za konanie ŠTB z titulu disponovania (či odovzdania) jej materiálov je rovnako absurdné, ako odôvodnenie pasívnej legitímácie Múzea Slovenského národného povstania za nacistické zločiny z dôvodu držania dokumentov týkajúcich sa obdobia 2. svetovej vojny a Slovenského štátu. Uviedol, že nie je zodpovedný za obsah dokumentov bývalej ŠTB, ani za spôsob ich vytvorenia, pričom vykonáva iba ich správu a odborný výskum (§ 26 ods. 3 Zákona o pamäti národa); zverejnenie registračných protokolov ako autentických dokumentov zaniknutej ŠTB je vykonávané na základe zákonom stanovenej povinnosti čo znamená, že plnenie zákonnej povinnosti nemôže byť zároveň porušením práva; opak by znamenal, že právna úprava je v rozpore s princípom vnútornej bezrozpornosti (ÚS ČR, sp. zn. PL. ÚS 77/06 a sp. zn. PL. ÚS 21/01) a poukázal na analógiu zodpovednosti za činnosť ŠTB v Českej republike, kde je v analogických prípadoch v Českej republike nositeľom pasívnej vecnej legitímácie štát v zastúpení Ministerstva vnútra Českej republiky (Mestský súd v Prahe, sp. zn. 32C 64/2011). K rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Cdo 83/2010 žalovaný uviedol, že právne závery súdu prvej inštancie ohľadom pasívnej legitímácie sú nesprávne a zmätočné, nakoľko v rozsudku konštatuje absenciu výslovného zákonného ustanovenia o jeho pasívnej legitímácii, pričom vyvodenie pasívnej legitímácie na základe držby materiálov bývalej ŠTB nemá akýkoľvek zákonný základ, práve naopak s tým, že táto úvaha súdu prvej inštancie odporuje zákonnej úprave zodpovednosti za konanie ŠTB, v zmysle ktorej za konanie ŠTB zodpovedá štát v zastúpení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a namietol, že je nepravdivé tvrdenie, že samotný Zákon o pamäti národa so spormi o ochranu osobnosti vyslovene počíta v ustanovení § 17 ods. 2 a 3, nakoľko vôbec nesúvisí so založením jeho pasívnej vecnej legitímácie, ale len umožňuje vydanie dokumentov ŠTB na účely znaleckého skúmania. Za účelový označil aj odkaz na § 17 ods. 3 Zákona o pamäti národa, podľa ktorého „po smrti osoby uvedenej v odseku 1 má ústav povinnosti uvedené v odseku 1 tiež na základe žiadosti podanej osobou oprávnenou uplatniť právo na ochranu osobnosti zomrelého“, keď zákon v tejto súvislosti obsahuje legislatívny odkaz na § 15 Občianskeho zákonníka, ktorý špecifikuje okruh osôb (manžel, deti, rodičia), ktoré si môžu uplatniť právo na ochranu osobnosti zomrelého, z čoho je zrejmé, že ustanovenie § 17 ods. 3 Zákona o pamäti národa nepredpokladá, ani len nepriamo, žiadne súdne spory voči nemu, ale prostredníctvom odkazu na § 15 Občianskeho zákonníka iba špecifikuje okruh osôb, ktorým je povinný poskytnúť presne špecifikované informácie a dokumenty, po smrti dotknutej osoby. Namietol, že súd prvej inštancie nezohľadnil zásadné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave s tým, že jeho ignorovaním sa dopustil najzásadnejších pochybení, nakoľko v ňom jednoznačne konštatoval, že nie je právnym predchodcom ani nástupcom bývalej ŠTB a v súlade so Zákom o pamäti národa iba prevzal dokumenty vytvorené ŠTB a nie je daný dôvod, prečo by mal zodpovedať za to, čo v týchto archívnych materiáloch bolo v minulosti zaevidované, v súlade so zákonom neskôr zverejnené a v tejto súvislosti prečo by malo ísť o neoprávnené zverejnené dokumenty, keď zároveň dodal, že jeho pasívna legitímácia nevyplýva ani zo žalobcom označených rozhodnutí

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 6 Cdo 83/2010, ktoré odpovedá na otázku pasívnej legitímácie otázku nedalo, a preto ho nemožno v konaniach aplikovať. K tvrdeniu súdu prvej inštancie o neoprávnenosti evidencie žalobcu v registračných protokoloch ŠTB žalovaný uviedol, že prvoinštančný súd vôbec neuviedol, v čom má spočívať neoprávnenosť tejto evidencie s tým, že podľa jeho názoru bol žalobca oprávnené zaevidovaný v registračných protokoloch bývalej ŠTB v súlade s vtedy platnými predpismi, keď neoprávnenosť žalobcovej evidencie nemožno založiť ani podľa súčasnej právnej úpravy, nakoľko nevykonával žiadne zásahy do dokumentov po bývalej ŠTB, pričom za oprávnené evidované je potrebné považovať každého, kto bol v registračných protokoloch a agentúrnych zväzkoch vedený v súlade s príslušnými predpismi (NS ČR 30 Cdo 2621/2011). Poukázal na skutočnosť, že v prípade dôverníkov nešlo o spoluprácu s ŠTB a dôverníci a KTS nie sú považovaní ani označovaní za tajných spolupracovníkov bývalej ŠTB s tým, že na uvedené aj zreteľne upozorňuje na svojej internetovej stránke, kde je vo vzťahu k osobám vedeným ako dôverníkom a KTS jednoznačne uvedené: „Tieto osoby neboli spolupracovníkmi ŠTB!!!“, pričom skutočnosť, že v prípade dôverníkov nešlo o vedomú spoluprácu potvrdzuje aj Nález Ústavného súdu ČSFR zo dňa 26. 11. 1992, sp. zn. PL. ÚS 1/1992. Uviedol, že na evidenciu osoby v registračnom protokole ako dôverníka podľa vtedy platných predpisov a postupov ŠTB postačoval iba kontakt žalobcu s príslušníkmi ŠTB, keď tento kontakt a obsah vzájomných rozhovorov bol zo strany ŠTB vyhodnocovaný, a ak boli informácie z rozhovorov pre ŠTB akýmkoľvek spôsobom záujmové, mohla osobu zaevidovať do registračných protokolov ako svojho dôverníka bez toho, aby o tom táto osoba mala vedomosť, alebo aby musela podpisovať akýkoľvek formálny dokument o spolupráci, pričom osoba dokonca nemala ani vedieť, že sa na ňu vedie záznam alebo spis, dokonca ani to, že obsah ich rozhovorov si ŠTB mohla sama ďalej spracovať v rámci svojej evidencie, keď takýto postup práce ŠTB potvrdil na pojednávaní aj L. R. Š., ktorý pracuje ako odborný referent u žalovaného a zaoberá sa problematikou práce ŠTB s tým, že uvedený postup ŠTB plne korešponduje aj s prípadom žalobcu, na ktorom aj spočíva dôkazné bremeno preukázania neoprávnenosti evidencie, ktorý však neoprávnenosť nijakým spôsobom nepreukázal, nakoľko sa odvolával len na všeobecné dohady, ktoré nie sú spôsobilé spochybniť závažné dokumenty, ktoré boli aktívne využívané bývalou Štátnou bezpečnostnou službou a boli vedené v režime prísne tajné. Namietol, že čestné vyhlásenie Š. F., bývalého príslušníka ŠTB, ktorý žalobcu zaevidoval v dokumentoch ŠTB, je ako dôkaz absolútne nepoužiteľné, nakoľko jeho vyjadrenie je iba ničím nepodložený subjektívny názor osoby, ktorá nielenže nebola oprávnená vyjadrovať sa k operatívnej práci ŠTB, ale samotný obsah tohto čestného vyhlásenia je vnútorne rozporný, odporuje realite fungovania ŠTB, je zavádzajúci a vo svojich častiach zjavne účelovo formulovaný v prospech žalobcu, a preto prvoinštančný súd založil svoje rozhodnutie na nezákonnom dôkaze, čím napadnutý rozsudok trpí závažnou procesnou vadou konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vykol súdu prvej inštancie nevykonateľnosť II. výroku napadnutého rozsudku, nakoľko Zákon o pamäti národa prikazuje zverejniť všetky zachovalé registračné protokoly ŠTB, avšak rozhodnutie vychádza z mylného predpokladu, že má zverejňovať len niektoré registračné protokoly, a preto nie je zjavné, akým spôsobom si má podľa zákona splniť túto svoju povinnosť a zároveň dodržať výrok II. súdu prvej inštancie, keďže mu môže byť uložené zverejnenie rozhodnutia súdu o nepravdivosti evidencie, alebo zverejnenie digitálnej poznámky k zápisu v registračnom protokole, avšak nemôže mu byť uložené faktické zamedzenie zverejnenia záznamu, pričom nezverejnenie predstavuje porušenie Zákona o pamäti národa, ktorý má zabezpečiť celoplošné zverejnenie zachovanej dokumentácie, a to bez ohľadu na správnosť údajov v nej obsiahnutých. Poukázal na skutočnosť, že dokumentácia o evidencii žalobcu bola vytvorená samotnou ŠTB ako zložkou Zboru národnej bezpečnosti podliehajúceho priamo ministrovi vnútra a je ju možné označiť za listiny vydané inými štátnymi orgánmi v medziach ich právomoci, teda za listiny, ktorým je pridelený štatút verejnej listiny, nakoľko v opačnom prípade by tieto dokumenty museli byť označené za súkromné listiny, čo je absurdné, vzhľadom na vyššie uvedenú subsumpciu, aj vzhľadom na ich pôvod, účel i význam v tajnej službe vtedajšieho režimu, pričom režim utajenia nemá vplyv na skutočnosť, že ide o verejné listiny, ktorou je každá listina vydaná príslušným orgánom bez ohľadu na stupeň jej utajenia, a zdôraznil, že dôkazné bremeno na preukázanie prípadnej nesprávnosti a nespoľahlivosti dokumentácie ŠTB spočíva výlučne na žalobcovi, ktorý sa určenia neoprávnenosti takejto evidencie domáha (napr. Krajský súd v Bratislave, sp. zn. 6Co/195/2010, Okresný súd Bratislava II, sp. zn. 20C/149/2005, Okresný súd Bratislava IV, sp. zn. 4C/156/2009, Okresný súd Bratislava II sp. zn. 9C/75/2005, Okresný súd Bratislava II sp. zn. 45C/81/2005). Poukázal na skutočnosť, že žalobca mal svoj nárok primárne uplatňovať prostredníctvom predpisov verejného práva, t. j. prostredníctvom zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a po jeho využití mal možnosť podania správnej žaloby, a preto nepostupoval procesne správnym spôsobom a namietol, že sa súd prvej inštancie s touto právnou skutočnosťou a jeho detailnou argumentáciou vôbec nevyšporiadal.

3.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť s tým, že cieľom obsiahleho a na viacerých miestach vnútorne rozporného odvolania žalovaného, je navodiť stav právnej neistoty v situácii, kedy v obdobných konaniach existuje konštantná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a nakoľko nedošlo k zmene príslušných právnych predpisov, neexistuje ani žiaden dôvod pre odchýlenie sa od konštantnej judikatúry. Namietol, že žalovaný síce na niekoľkých stranách poukazuje na judikatúru Českej republiky zrejme opomínajúc, že 24 rokov je Slovenská republika samostatným štátom, pričom právna úprava a vývoj judikatúry v týchto dvoch krajinách už niekoľko rokov nie je totožná, ba v mnohých oblastiach hmotnoprávnej úpravy sa úplne rozchádza, a žalovaného predstava o tom, že konštantná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky má byť nahradená rozhodnutiami súdov Českej republiky, z ktorých vyberá jednotlivé citáty, je scestná. Uviedol, že zarážajúco pôsobí tvrdenie žalovaného, ktorým verejnoprávnu ustanovizeň zriadenú osobitným zákonom stavia do pozície múzea, keď z odvolania žalovaného sa dozvedel, že nie je verejnou ustanovizňou zriadenou zákonom s definovanými úlohami, ale je v skutočnosti múzeom, avšak neuvádza, o aké múzeum by sa v jeho prípade malo jednať, tzn. či je múzeom celoštátnym, regionálnym alebo miestnym, resp. ani to, či bol zriadený Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky, obcou alebo nejakou neziskovou organizáciou, a preto ak sa žalovaný nepovažuje za verejnoprávnu ustanovizeň zriadenú zákonom a s úlohami zverenými od štátu, ale za múzeum, ktoré nadobúda predmety kultúrnej hodnoty, ktoré sprístupňuje verejnosti v rámci múzejnej komunikácie aj za účelom estetického zážitku a vzdelávania, nemožno jeho argumentáciu nazvať inak ako zjavnou fabuláciou, pričom snaha žalovaného, ktorý sa pre účely tohto konania snaží prezentovať ako múzeum nielen, že je v rozpore so zákonnou úpravou vzťahujúcou sa na žalovaného, ale zároveň vyznieva nedôstojne. K tvrdeniu žalovaného, že účelom zákonnej úpravy je prosté zverejnenie kompletnej dokumentácie, ktorú ŠTB vyprodukovala, tak ako sa historicky vytvorili a zachovali uviedol, že rozsudkom súdu prvej inštancie nedochádza k fyzickému výmazu v registračných protokoloch, keďže nežiada o skartovanie tejto evidencie, zverejnením rozsudku bude evidencia verejnosti sprístupnená aj naďalej, no s informáciou o jej neoprávnenosti, keď zároveň platí, že digitálna úprava na internetovej stránke žalovaného neznamená fyzický zásah do registračných protokolov. K argumentácii žalovaného v podanom odvolaní, že zverejnenie registračných protokolov je nástroj, ktorý štát zvolil ako formu vyrovnávania sa s komunistickou minulosťou uviedol, že súčasťou vyrovnávania sa s komunistickou minulosťou je nepochybne aj vyrovnanie sa s existenciou neoprávnenej evidencie v registračných protokoloch. Namietol, že nakoľko žalovaný odmieta hodnotiť jeho evidenciu za neoprávnenú, len z toho dôvodu, že existuje, de facto popiera úlohy, ktoré mu boli zákonom zverené, pričom k naplneniu úloh, resp. zákonných povinností žalovaného, patrí aj oboznamovanie verejnosti o jednotlivých neoprávnených evidenciách. K jednotlivým súdnym rozhodnutiam, na ktoré žalovaný vo svojom odvolaní poukázal žalobca uviedol, že ide o ojedinelé rozhodnutia (rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1Co/350/2005, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Co/495/2013) s tým, že otázka pasívnej legitímácie žalovaného v konaní bola konzistentne vyriešená v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, aj v poslednom zo dňa 31. 01. 2017, sp. zn. 2Cdo 984/2017. K námietke žalovaného týkajúcej sa čestného vyhlásenia Š. F., že je formulované v jeho prospech žalobca uviedol, že je absurdná, nakoľko uviedol dôvody, pre ktoré ho zaregistroval a sú uvedené aj v čestnom vyhlásení. K poukazovaniu žalovaného na prezumpciu správnosti úradnej evidencie žalobca uviedol, že domnienka správnosti je len domnienkou, nie je to nemenný a nevyvrátiteľný fakt s tým, že v prípade registračných protokolov nejde o listiny, ktoré by čokoľvek potvrdzovali alebo osvedčovali, pretože v zmysle ustanovenia § 134 O. s. p. účinného do 31. 12. 1999, nejde o žiadne nariadenie ani vyhlásenie a v ostatnom poukázal na obsah svojej záverečnej reči, ktorú predložil v písomnej podobe, ako aj na obsah svojich ostatných písomných vyjadrení, ako aj vyjadrení z pojednávaní, pretože považoval za nevhodné ich duplicitne uvádzať aj v tomto vyjadrení. K vyjadreniu žalovaného na 25. strane (zrejme odvolania), pokiaľ ide o hodnotenie jeho pocitu krivdy, vnútorného postoja k režimu a jeho vnútorných pohnútok, uviedol, že zo strany verejnoprávnej ustanovizne, ktorej úlohou je tiež zverejňovať údaje o činoch a osudoch jednotlivcov v dobe neslobody, považuje za zarážajúce, nakoľko žalovaný opomína, že si svoje vnútorné postoje a pohnútky nenechával pre seba, ale dokonca v dobe neslobody s farníkmi pristavil loď kostola, tajne prednášal náboženskú literatúru a podobne s tým, že do evidencie bol zavedený neoprávnené, fingované, pričom všetci jeho bývalí a súčasní farníci, spolubratia, študenti a vôbec verejnosť, si potom, čo žalovaný túto evidenciu sprístupnil verejnosti, po zadaní jeho

mena a priezviska do vyhľadávača, nájdu informáciu o tom, že mal pomáhať kontrarozviedke plniť štátnobezpečnostné úlohy.

4.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu uviedol, že podstatou tohto sporu je otázka jeho pasívnej vecnej legitímácie, pričom žalobca sa tejto otázke venuje minimálne a namiesto toho neustále poukazuje na marginálne otázky a odvracia pozornosť súdu od podstatných právnych otázok sporu s tým, že tento spor nie je o riešení dojmov zo zverejnenia registračných protokolov či pohľadu na historické okolnosti, ale o tom, či bol z právneho hľadiska spôsobilý zasiahnuť do žalobcových práv, keď k zásahu do žalobcových práv nemohlo dôjsť, nakoľko dokumenty bývalej ŠTB nevytvoril, nie je právnym nástupcom bývalej ŠTB, držba dokumentov nezakladá jeho zodpovednosť za bývalú ŠTB a zverejnenie dokumentov na základe zákona nemôže byť protiprávnym konaním. Uviedol, že postoj žalobcu k existujúcim súdnym rozhodnutiam v obdobných konaniach týkajúcich sa neoprávnenej evidencie, je preňho prekvapivý, nakoľko tvrdiť, že v sporoch tohto typu existuje konštantná súdna prax, a že všetky sporné otázky boli už dávno judikované, je účelové, keď problémom rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, najmä rozhodnutia sp. zn. 6Cdo 83/2010 a jemu podobných rozhodnutí z daného obdobia je, že ani jedno z týchto rozhodnutí nedáva odpoveď na podstatné otázky jeho pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko neriešia právne nástupníctvo po bývalej ŠTB, nevysporadúvajú sa s plnením jeho zákonnej povinnosti, ani s držbou dokumentov po bývalej ŠTB, a preto nesúhlasil s tým, že súdne rozhodnutia, ktoré sa vôbec nezaoberajú právnymi otázkami vyplývajúcimi z jeho argumentácie a iných súdnych rozhodnutí, boli považované za „konštantné“ a poukázal na rozhodnutia konštatujúce nedostatok jeho pasívnej legitímácie (rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 11C/3/2014 zo dňa 14. 09. 2016, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Co/495/2013 zo dňa 29. 06. 2016, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 16C/77/2005 zo dňa 28. 03. 2017, rozhodnutie Okresného súdu Levice, sp. zn. 6C/239/2009 zo dňa 06. 03. 2017, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1C0/350/2005 zo dňa 15. 06. 2006), v ktorých dospeli súdy ku kvalifikovane odôvodnenému záveru, že pasívne vecne legitimovaným subjektom v sporoch o neoprávnenosť evidencie je Slovenská republika v zastúpení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, pričom argumentácia a právna analýza podaná v týchto rozhodnutiach sa nevyskytuje v žiadnom z rozhodnutí, na ktoré opakovane odkazuje žalobca. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že judikatúra v otázkach neoprávnenej evidencie je nemenná a rozhodnutia nižších súdov sú ojedinelé a nemali by polemizovať s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo 83/2010 a zároveň nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu o nepoužiteľnosti českých súdnych rozhodnutí a o tom, že by sa snažil nahradiť slovenskú judikatúrou českou judikatúrou, nakoľko na české súdne rozhodnutia poukázal práve z dôvodu, že české súdnictvo v rovnakej situácii pristupuje k identickým sporom o neoprávnenosť evidencie odlišne ako slovenské súdy a to tak, že za pasívne vecne legitimovaný subjekt označuje Ministerstvo vnútra Českej republiky a nie Inštitút pre štúdium totalitných režimov, ktorý je českou obdobou slovenského Ústavu pamäti národa. Uviedol, že sa nesnaží nahrádzať rozhodovaciu činnosť slovenských súdov, ale úplne prirodzene poukazuje na to, ako sa k obdobným právnym situáciám stavia česká justícia, nakoľko je úplne bežným javom, že slovenské súdy v identických veciach častokrát odkazujú aj na rozhodnutia českých súdov (napr. Ústavný súd Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 549/2015), pričom pohľad do českej judikatúry je zvlášť na mieste v situácii, kedy tak Slovenská republika ako aj Česká republika zdieľajú rovnakú minulosť totality a v súčasnosti aj rovnakú skúsenosť hrozby prekresľovania minulosti a archívov ŠTB zo strany tam evidovaných osôb, a preto je žiaduce, aby sa súd oboznámil so všetkými rozhodnutiami, ktoré kvalifikovane odôvodňujú správne označenie pasívne legitimovaného subjektu v týchto sporoch. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 01. 2017, sp. zn. 2 Cdo 984/2015, na ktoré žalobca opakovane poukázal, žalovaný uviedol, že Najvyšší súd SR sa v ňom vecne vôbec nezaoberal pasívnou vecnou legitímáciou, nakoľko sa v rozhodnutí dotýka otázky pasívnej vecnej legitímácie výlučne v kontexte posudzovania dostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu s tým, že citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR je procesným rozhodnutím, ktoré sa vôbec nezaoberalo vecnou argumentáciou, nerozoberalo ju ani nijako nevysvetľovalo s tým, že žalobca sa rozhodnutím Najvyššieho súdu snaží ospravedlniť fakt, že bývalý príslušník ŠTB Š. F. napísal svoje čestné vyhlásenie k evidencii žalobcu do registračných protokolov v rozpore s povinnosťou zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach svojej operatívnej činnosti, pričom zbavením mlčanlivosti sa čestné vyhlásenie Š. F. malo „späťne konvalidovať“ a takáto právna konštrukcia žalobcu je neprijateľná. Uviedol, že Najvyšší súd SR v uvedenom rozhodnutí pristúpil k tzv. „dodatočnej konvalidácii“, keď žiadal o zbavenie mlčanlivosti v dovolacom konaní za súdy nižšej inštancie, pričom

nielenže takýmto prístupom došlo k porušeniu procesných predpisov vzťahujúcich sa na dovolacie konanie (rozhodnutie je momentálne preskúmané Ústavným súdom Slovenskej republiky), ale išlo o diametrálne odlišnú situáciu ako je tá v prejednávanej príhode, nakoľko v tomto konaní Š. F. pripravil pre žalobcu čestné vyhlásenie k jeho evidencii a až dodatočne bol Š. F. zbavený mlčanlivosti za účelom výpovede pred súdom, keď rozhodnutie o zbavení mlčanlivosti Š. F. sa vzťahuje výlučne na jeho výsluch ako svedka pred súdom, keďže obsah a rozsah rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky o zbavení mlčanlivosti nie je možné svojvoľne rozširovať a interpretovať tak, že na základe neho môže Š. F. písať čestné vyhlásenia a kryť tak svoju agentúrnu sieť. Namietol, že argumentácia akéhosi spätného „konvalidovania“ nezákonného konania Š. F. nemá obdobu a žiadnu oporu v zákone ani civilnej judikatúre, pričom spôsob, akým bola tzv. „spätná konvalidácia“ použitá Najvyšším súdom SR, popiera základné princípy dovolacieho konania, nakoľko Najvyšší súd SR si sám zasiahol do obsahu predloženého odvolacieho spisu, ktorý musel pre preskúmanie zostať zachovaný v podobe, v akej mu bol predložený a zasahovaním do odvolacieho spisu si tak dovolací súd sám maril možnosť preskúmať existenciu dovolacích dôvodov, pretože ich sám, svojou vlastnou činnosťou odstraňoval, napriek tomu, že takýto postup je v dovolacom konaní neprípustný. Argument žalobcu, že povinnosť mlčanlivosti Š. F. nenamietal je irelevantný, keď „konečnú zodpovednosť za zachovanie povinnosti mlčanlivosti nesie súd, a to aj v prípade, ak účastníci konania, ale ani svedkovia sa povinnej mlčanlivosti nedovoľávajú.“ (Ústavný súd SR, sp. zn. II. ÚS 379/O9) a poukázal na skutočnosť, že súd mal k dispozícii personálny zväzok Š. F., z ktorého vyplýva jeho povinnosť mlčať o všetkom, čo sa týka jeho činnosti. K tvrdeniu žalobcu, že jeho pasívna vecná legitímácia má vyplývať z rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 3Co/294/2007 uviedol, že je nepravdivé, nakoľko toto rozhodnutie nielenže rieši odlišnú situáciu vydávania lustračného osvedčenia, ale navyše sa v tomto konaní hovorí, že pasívne vecne legitimovaným subjektom v súvislosti s evidenciou ŠTB, je Slovenská republika v zastúpení Ministerstva obrany Slovenskej republiky, z dôvodu ktorého nie je zrejmý dôvod, pre ktorý žalobca na toto rozhodnutie (ktoré je dokonca v rozpore s jeho vlastnými tvrdeniami o pasívnej vecnej legitímácii) poukázal, pričom fakt, že uvedené rozhodnutie s ním vôbec nesúvisí možno podprieť aj tým, že ho ani len neviduje na svojej internetovej stránke medzi ostatnými rozhodnutiami týkajúcimi sa evidencií ŠTB, z dôvodu ktorého je predkladanie odkazov na irelevantné a pre toto konanie nepoužiteľné súdne rozhodnutia neprípustné. Žalovaný v dôvodoch svojho vyjadrenia ďalej uviedol, že považuje potrebné vyjadriť sa k tvrdeniam žalobcu na adresu operatívnej práce ŠTB v nadväznosti na skutkové okolnosti prípadu s tým, že považuje za naozaj nešťastné a istým spôsobom aj prekvapivé, že žalobca po šiestich pojednávaniach a niekoľkých vyjadreniach v tomto spore neporozumel problematike spôsobu konšpiratívnej práce ŠTB, nakoľko ak tvrdí „že som o tej evidencii nevedel a Š. F. ma mohol na základe platných predpisov zaevidovať aj bez mojej ingerencie a vedomosti a nemusel dodržiavať taký postup aký sa vyžadoval napr. u agenta.“, tak jednoducho nepochopil rozdiel medzi dôverníkom a agentom a zmiešava tieto situácie dokopy. Zdôraznil, že dôverník vôbec nemusel mať vedomosť o tom, že bol príslušníkom ŠTB zaevidovaný, keď pri agentovi, ktorý bol spolupracovníkom ŠTB a vyžadovala sa pri ňom vedomá spolupráca (napr. podpis viazacieho aktu), dôverník vôbec nemusel vedieť, že si o ňom ŠTB vedie spis s tým, že rozdiel medzi evidenciou agenta a dôverníka je úplne jednoduchý, a preto nie je zrejmé, prečo žalobca tieto dva prípady zmiešava a snaží sa tak vtiesnať do situácie, akoby bol agentom. Uviedol, že tvrdenie L. R. L. o tom, že „akýkoľvek kontakt si mohol pracovník ŠTB vyhodnotiť ako spoluprácu a viesť ho ako dôverníka“ je na mieste, nakoľko plne potvrdzuje spôsob práce ŠTB a evidovania dôverníkov, ktorým sa mohol stať ktokoľvek, kto sa dostal do kontaktu s príslušníkom ŠTB (kontakt s ŠTB žalobca potvrdil) a vôbec o tom nemusel vedieť, keďže taká bola jednoducho práca ŠTB a takto si ju podľa vtedy platných predpisov evidovala. K spôsobu argumentácie žalobcu žalovaný uviedol, že počas celého konania sa snaží uviesť, že nespolupracoval s ŠTB, a preto nemal byť uvedený v registračných protokoloch, avšak paradoxom je, že to isté tvrdil aj žalobca a to isté hovorí aj Zákon o pamäti národa a jeho internetová stránka, a síce, že „dôverník nebol spolupracovníkom ŠTB“, keďže spolupracovníkmi ŠTB sú osoby evidované ako rezident, agent, informátor, držiteľ prepožičaného bytu, držiteľ konšpiračného bytu a opakovane poukázal na skutočnosť, že evidencia dôverníka bola evidenciou záujmovej osoby ŠTB, ktorú sama a výlučne sama ŠTB považovala za záujmovú, pričom dôverník na svoju evidenciu nemal žiaden vplyv. Uviedol, že žalobca nie je označovaný za spolupracovníka ŠTB a v registračných protokoloch je štatisticky evidovaný spolu so všetkými ostatnými záznamami ŠTB (aj so záznamami disidentov či prenasledovaných osôb) s tým, že ak žalobca nie je spolupracovníkom ŠTB a jeho evidencia je iba historickou štatistickou evidenciou v registračnom protokole, potom je potrebné opýtať sa, čo je naozaj dôvodom tohto sporu, nakoľko žalobca tvrdí, že dôvodom sporu je negatívne vnímanie jeho osoby ľuďmi a veriacimi, a preto je na mieste otázka, či má byť ako žalovaný sankcionovaný za to, že ľudia nepoznajú Zákon o pamäti národa,

že si ľudia vykladajú veľký nápis na internetovej stránke o tom, že dôverník „nebol spolupracovník ŠTB“ po svojom? Namietol, či je dôvodom na jeho sankcionovanie iba to, že verejnosť nepozná zákon (o čom platí prezumpcia, že ho pozná), nevie rozlíšiť kto bol agentom a kto nie a nečíta, resp. si sám vykladá veľké rozlišujúce upozornenie na jeho internetovej stránke, že dôverník nebol spolupracovníkom ŠTB a uviedol, že ak by mali pocity ľudí (a žalobcu) prevážiť nad znením jasne formulovaného zákona a upozornenia, dostali by sme sa do veľmi nebezpečnej pozície, kedy by písané právo prestalo byť smerodajné a on ako jedinečná inštitúcia svojho druhu, by mohol zatvoriť svoje brány a ukončiť svoju činnosť.

5.

Žalobca vo svojom vyjadrení k vyššie uvedenému podaniu žalovaného uviedol, že opakovane aj v ostatnom vyjadrení poukazuje na české súdne rozhodnutia a dokonca uvádza, že vzhľadom na to, že na Slovensku a v Českej republike ide o totožné a identické prípady, je potrebné riadiť sa rozhodnutiami českých súdov, ktoré za pasívne vecne legitimovaný subjekt označujú Ministerstvo vnútra Českej republiky s tým, že ide o účelové tvrdenie žalovaného, ktoré opakovane podsúva v obdobných súdnych konaniach aj napriek tomu, že žalovaný - Ústav pamäti národa, má úplne iné postavenie ako Ústav pre štúdium totalitných režimov v Českej republike, resp. v rámci neho osobitne zriadený tzv. „správni úrad“ - Archív s tým, že žalovaný nie je nijako obmedzený byť spôsobilým subjektom tohto konania a je pasívne vecne legitimovaný byť žalovaným (§ 7 ods. 1, 2 zák. č. 553/2002 Z. z., § 18 ods. 1, § 19a Občianskeho zákonníka), keď Ústav pre výskum totalitných režimov v Českej republike má v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 181/2997 Sb. O Ústavu pro študium totalitních režimů a o archívu bezpečnostních složek iné postavenie - nie je právnickou osobou ale len organizačnou zložkou štátu (§ 3 ods. 1, § 51 zák. č. 219/2000 Sb. o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích), t. j. Ústav pre výskum totalitných režimov v Českej republike nie je právnickou osobou, nemá právnu subjektivitu a záväzky vznikajú priamo štátu, preto je v Českej republike pasívne vecne legitimovaný subjektom v konaniach o ochranu osobnosti z dôvodu neoprávnenej evidencie Česká republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Českej republiky, a preto vzhľadom na odlišné právne postavenie žalovaného a Ústavu pre výskum totalitných režimov v Českej republike, nie je možné vychádzať z rozsudkov českých súdov. Poukázal na skutočnosť, že nie Slovenská republika, ale žalovaný ako právnická osoba s právnu subjektivitou bol tým, na koho boli delimitované všetky materiály, dokumenty, zoznamy a zväzky ŠTB a kto zverejnil jeho neoprávnenú evidenciu v zväzkoch ŠTB s tým, že nakoľko sa k pasívnej vecnej legitimácii žalovaného podrobne a opakovane vyjadroval napr. vo svojom vyjadrení zo dňa 13. 03. 2017, resp. v predchádzajúcich vyjadreniach, z dôvodu hospodárnosti a účelnosti v plnom rozsahu odkázal na obsah súdneho spisu. Uviedol, že skutočnosť, že žalovaný nesúhlasí s právoplatným a vykonateľným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo 984/2015 zo dňa 31. 01. 2017 neznamena, že by poukázanie na uvedené právoplatné a vykonateľné uznesenie malo byť nedôvodné alebo nevhodné, pričom právny názor žalovaného o dodatočnej konvalidácii bol Najvyšším súdom Slovenskej republiky vyhodnotený ako nesprávny, a tento právny názor je záväzný. Namietol, že účelom tohto konania nie je a nikdy nebolo sankcionovanie žalovaného, ale odstránenie a náprava zásahu do jeho práv s tým, že z neúspechu v súdnom konaní neplynú voči žalovanému žiadne sankcie, nakoľko sa nedomáha žiadnej finančnej náhrady v podobe nemajetkovej ujmy a jediné čoho sa domáha je odstránenie stavu, ktorý zasahuje do jeho osobnostných práv, keď žalovaný evidentne nerozumel podstate tohto konania o ochranu osobnosti, ak pocity a názory ľudí v jeho okolí, resp. veriacich všeobecne vo vzťahu k jeho osobe, k cti a vážnosti, degraduje na akési druhotriedne záležitosti. Namietol, že žalovaný jeho neoprávnenú evidenciu vo zväzkoch ŠTB a jej zverejnenie zľahčuje na akúsi historickú štatistiku, čím popiera svoje úlohy v zmysle § 8 Zákona o pamäti národa, keďže má spracovávať všetky druhy informácií o dobe neslobody o činoch a osudoch jednotlivcov a má vykonávať nestranné hodnotenie doby neslobody, analyzovať príčiny a spôsob straty slobody a prejavy komunistického režimu, pričom na svoje úlohy rezignoval a obmedzil sa na neustále opakovanie a zdôrazňovanie prezumpcie správnosti evidencie, ktorú viedli príslušníci ŠTB. Žalobca poukázal na rozhovor s R.. C. Q. zo dňa 07. 04. 2017, ktorého evidencia (v danom prípade evidencia agenta) bola neoprávnená, avšak žalovaný tak nie len, že nevykonáva svoje úlohy v zmysle zákona, ale evidenciu, ktorú vykonávali príslušníci, ktorí boli hnaní snahou naplniť mesačné kvóty, či snahou o získanie finančného prospechu z dôvodu tzv. čiarkovacieho systému odmeňovania - čím viac „čiarok, tým vyššia odmena“ stavia na pomyselný piedestál neomylnosti. Uviedol, že v jeho prípade ho Š. F. evidoval podľa jeho čestného vyhlásenia z dôvodu odvrátiť pozornosť od značných náboženských aktivít, ktoré nespochybniteľne vykonával, teda jeho evidencia nemôže byť oprávnená ani z „historického

hľadiska“, pričom za jeho evidovanie bol iste odmenený rovnako, ako aj za každú správu, ktorá sa údajne nachádzala vo zväzku.

6.

Odvolaací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 380 C. s. p. a § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p. (zákon č. 160/2015 Z. Z. v znení účinnom od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 C. s. p., nakoľko dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, keďže rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň je nepreskúmateľný.

7.

Podľa § 470 ods. 1 C. s. p. (zákon č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

9.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý žalobe žalobcu domáhajúceho sa určenia, že je neoprávnene evidovaný v registračnom protokole agentúrnych a operatívnych zväzkov bývalej Štátnej bezpečnosti vedených pre Krajskú správu zboru národnej bezpečnosti - Správa ŠTB Košice v kategóriách „kandidát tajnej spolupráce“ a „dôverník“, pod registračným číslom XXXXX a uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa sprístupnenia a zverejnenia údajov o neoprávnenom evidovaní žalobcu v registračnom protokole agentúrnych a operatívnych zväzkov bývalej Štátnej bezpečnosti vedených pre Krajskú správu Zboru národnej bezpečnosti - Správa ŠTB Košice v kategóriách "kandidát tajnej spolupráce" a "dôverník" pod registračným číslom XXXXX, tlačou, prostredníctvom elektronických médií a na internetovej stránke www.upn.gov.sk <<http://www.upn.gov.sk>> a zároveň povinnosť uviesť výrok rozsudku na svojej internetovej stránke www.upn.gov.sk <<http://www.upn.gov.sk>>, do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku vyhovel, keď dospel k záveru, že žalovaný do osobnostných práv ako vecne pasívne legitimovaný subjekt zasiahol, nakoľko žalobca je neoprávnene evidovaný v registračnom protokole agentúrnych a operatívnych zväzkov bývalej Štátnej bezpečnosti.

10.

Odvolaací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnou argumentáciou žalovaného v podanom odvolaní, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, nakoľko v ňom úplne absentuje posúdenie nielen skutkových tvrdení žalovaného, že nie je nositeľom vecnej pasívnej legitimácie v tomto spore, ale aj zásadného tvrdenia, že do osobnostných práv žalobcu zasiahnuť nemohol, nakoľko si iba plnil zákonom uloženú povinnosť, keďže z odôvodnenia prvoinštančného rozhodnutia nie je možné zistiť, akým konkrétnym protiprávnym konaním zasiahol žalovaný do osobnostných práv žalobcu, nakoľko jeho záver, že samotná evidencia o osobe žalobcu v materiáloch bývalej Štátnej bezpečnosti bola spôsobilá zasiahnuť do týchto práv žalobcu je v absolútnom rozpore so zásadami formálnej logiky, keďže žalovaný jednoznačne nemôže niesť zodpovednosť za evidovanie žalobcu v registračných protokoloch nielen z dôvodu, že ich nevytvoril, t. j. žalobcu do protokolu ako dôverníka nezapísal, ale najmä z dôvodu, že zverejnenie prepisov evidenčných záznamov zo zachovaných alebo rekonštruovaných protokolov zväzkov a ďalších evidenčných pomôcok Štátnej bezpečnosti z rokov 1939 až 1989, hlavne s údajmi o dátume zavedenia zväzku, jeho pohybe a archivovaní, druhu zväzku a jeho zmene, osobách, ak sa nejedná o cudzincov, alebo objektoch, ku ktorým sú zväzky evidované, mu ukladá samotný zákon, ktorým bol Ústav pamäti národa zriadený (§ 19 ods. 1, 2 zák. č. 553/2002 Z. z.).

11.

V prejednávanej veci je nesporné, že žalovaný nie je právnym predchodcom ani právnym nástupcom bývalej Štátnej bezpečnosti, keďže Ústav pamäti národa bol zriadený zákonom č. 553/2002 Z. z. práve za účelom sprístupniť utajenú činnosť represívnych orgánov v dobe neslobody 1939 - 1989 a určiť zodpovednosť za porobenie vlasti, vraždenie, zotročovanie, lúpenie a ponižovanie, morálny a hospodársky úpadok sprevádzaný justičnými zločinmi a terorom proti nositeľom odlišných názorov, deštrukciu tradičných princípov vlastníckeho práva a zneužívanie výchovy, vzdelávania vedy a kultúry na politické a ideologické účely", ako aj "učiniť zadosť všetkým, ktorí boli poškodení štátom, čo porušoval ľudské práva a vlastné zákony", z dôvodu ktorého bol súd prvej inštancie povinný v súlade so zásadami formálnej logiky a nie vágnymi dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku špecifikovať konkrétne úkony žalovaného, resp. protiprávnosť jeho konania a uviesť v čom protiprávnosť, ktorou do osobnostných práv žalobcu zasiahol spočíva, a to najmä v kontexte nespochybniteľnej reality, že napriek tomu, že žalovaný iba prevzal dokumenty vytvorené Štátnou bezpečnosťou a zároveň si splnil svoju zákonnú povinnosť zverejniť ich, má byť zodpovedný za to, čo v týchto archívnych materiáloch bolo v minulosti zaevidované a v súlade so zákonom neskôr zverejnené, nakoľko tvrdenie prvoinštančného súdu, ktoré iba skopíroval z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. mája 2011, sp. zn. 6 Cdo 83/2010, že plnenie povinností vyplývajúcich z ust. § 19 Zákona o pamäti národa zodpovednosť žalovaného nevyklučuje, vôbec nedáva odpoveď na pre tento spor dve zásadné otázky, ako môže byť plnenie povinností uložených zákonom neoprávneným konaním, ktorým je možné dokonca zasiahnuť do osobnostných práv fyzickej žalujúcej osoby, ako aj otázky, ako môže subjekt zriadený zákonom za účelom zverejňovania evidovaných osôb v protokoloch, ktoré výlučne sama vytvorila bývalá Štátna bezpečnosť, byť zodpovedný za ich obsah, ktorým malo byť zasiahnuté do práv chránených ust. § 11 Občianskeho zákonníka.

12.

Nepreskúmateľným je aj právny záver napadnutého rozsudku, že vecná pasívna legitímácia žalovaného v konaní bola jednoznačne konštatovaná v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 05. 2011, sp. zn. 6 Cdo 83/2010 s tým, že síce prihliadol na vývoj právnych záverov všeobecných súdov v analogických veciach, ktoré sú protichodné, nakoľko však rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Co/495/2013 nepovažoval za rozhodnutie, ktoré sporné otázky vyriešilo a nie je rozhodnutím najvyššej súdnej inštancie, za zásadné považoval práve vyššie uvedené rozhodnutie, nakoľko, a aj v tomto smere sa bolo potrebné stotožniť s odvolacou argumentáciou žalovaného, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 05. 2011, sp. zn. 6 Cdo 83/2010, z ktorého podľa názoru súdu prvej inštancie pasívna vecná legitímácia žalovaného v konaní jednoznačne vyplýva, vôbec právne neposudzovalo principiálne podstatný fakt, ktorým je aj podľa názoru odvolacieho súdu skutočnosť, na ktorú dané rozhodnutie žiadnu odpoveď nedalo, a to dôvod, pre ktorý má žalovaný niesť zodpovednosť za zverejnenie dokumentov bývalej ŠTB v situácii, keď mu túto povinnosť uložil zákon, v súlade s ktorým iba Štátnou bezpečnosťou vytvorené dokumenty prevzal a zverejnil.

13.

Odvolací súd považuje za nutné zdôrazniť, že dokumenty vo vzťahu k žalobcovi, vznikli výlučne činnosťou bývalej Štátnej bezpečnosti (§ 6 ods. 1 Zákona o pamäti národa) a boli predmetom sprístupnenia a zverejnenia, pričom strany sporu ani len netvrdili a zo spisu nevyplýva, že ide o dokumenty uvedené v § 6 ods. 2, 3 zákona, teda také, ktoré sprístupneniu nepodliehali, pričom je absolútne nesporné, že zákonodarca žalovanému neukladal a neukladá povinnosť overovať, či údaje obsiahnuté v dokumente a údaje získané do informačného systému dokumentov zo zachovaných evidenčných pomôcok sú presné alebo pravdivé, nakoľko povinnosťou žalovaného je dokumenty prijať, archivovať v stave a obsahu, ako mu boli doručené, stali sa vlastníctvom ústavu a sú nenahraditeľným svedectvom o historickom období, v ktorom vznikli a pre uchovanie pamäti národa sú jeho kultúrnym dedičstvom a v takom obsahu aj zverejniť; čo sa nepochybne stalo aj v prejednávanej veci, z čoho bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že prijatím týchto dokumentov a ich zverejnením si žalovaný, ako už odvolací súd uviedol vyššie, iba splnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona č. 553/2002 Z. z.

14.

Odvolačný súd zo všetkých uvedených dôvodov napadnutý rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom bude povinnosťou prvoinštančného súdu preskúmateľným spôsobom vysporiadať sa s právnou argumentáciou oboch sporových strán a najmä presvedčivo zodpovedať kardinálnu právnú otázku tohto sporu, týkajúcu sa pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v konaní, t. j. či je zodpovedný za činnosť bývalej Štátnej bezpečnosti vo vzťahu k nárokom vymedzených žalobou.

15.

V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 3 C. s. p.

16.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).